

14/11 2008, diktsamling:

Vilken soppa
(– de okända dikterna)

av Nadar

1.

Himmelen är grå över staden
och regnet bär sina minnen
som kappor. Kappa på kappa.

Regnet minns luften – moderskötet
ur vilket det frigjort sig alldeles nyss,
länge sedan.

2.

Jag reser i molnen! Jag har luft under
mig: Nu kommer jag aldrig att veta om
hur det var att inte kunna

flyga.

3.

I framtiden blir jag förvandlad. Jag blir
ett kuriosum. Det kuriösa personifikation.

15/11 2008, drama:

/---/

- Vid att tala med.

- Så vid?

-Aa.

/---/

15/11 2008, roman:

Det gick inte vägen. Han skulle ut och gå och det gick inte vägen alls. ”Så tog vägen slut. Är vi ute på en åker och åker?”

15/11 2008, diktsamling:

1.

Stormen mitt i plytet. Men inte
ikväll.

2.

För det plaskar om
fötterna. Alldeles
våldigt!

3.

Allt går över:
T. ex. ån efter vatten.

16/11 2008, drama:

Kulturgeografiska institutionen

Roller: Bergslagsgubbens son, institutionssekreteraren, kulturgeografidocenten

Scenen: I planetariet på Kulturhistoriska insitutionen. Bergslagsgubbens son och institutionssekreteraren kommer försiktigt insmygande genom en dörr till vänster. Mitt i planetariet står kulturgeografidocenten och plockar med sina papper. Han har just hållit en föreläsning om förhållandet mellan astronomin som vetenskaplig disciplin och den moderna kulturgeografins senaste rön. Han är trött, men har svårt att samla ihop sig och gå. Bergslagsgubbens son och institutionssekreteraren närmar sig sakta och avvaktande – som om de hade ett viktigt ärende som knuffade dem framåt trots att de egentligen hade velat slippa.

/---/

16/11 2008, roman:

/---/ som det faller sig. Jag vet inte annat.” Hon stirrade tomt framför sig och fortsatte: ” Jag minns ännu alla hundarna, hur de såg ut, vad de hette och vilka som var snälla och vilka som brukade morra när jag kom på morgnarna.”

/---/

16/11 2008, diktsamling:

Porträttdikter (tre gubbar i november)

I

Jag ser den svarta, trötta
kavajen – som om där fanns
fransar som inte finns.
Och skägget utan riktig ans.
Det har börjat göra *ont*
när knuffarna kommer.

II

Stryker det feta pekfingret
sakta och nervöst över ett
brännmärke i skrivbordet.
Kontorsflickorna virvlar upp
som lätta flugor vid varje ord
eller rörelse.

III

Som en konstig skruv i absolut
silhuett. Allt vridet efter ett och
samma – matematiska – mönster.

17/11 2008, drama:

I snårskogen bland vilda indianer – frodigt

Roller: NSA-gargantua, Mediet, Nokia-tanten

Scenen: Ett ökenlandskap. Man ser hur luften dallrar i hettan. Stekande sol. Mitt på dagen. Tre personer kommer gående från fonden fram mot publiken. De håller varandra i hand och visslar på en känd slagdänga.

/---/

17/11 2008, roman:

/---/

Kapitel 14: Psalmboken

När de hade fått ned sina fiskar i korgarna började den långa vandringen upp mot bergskammen. Det var ett drygt arbete: Att bära femtio kilo fisk i en korg på denna lufttunna nivå var en obegriplighet för oss västerlänningar. Vi hade fullt upp med att släpa våra egna kroppar längs den vindlande stigen som steg brant uppåt hela tiden. Jag tänkte på det där med fiskar och kornbröd. Hur var det nu igen? Jesus utspisade folk – sedan kom jag inte längre. Hur relevant var det egentligen här? Det fanns nöd så att det räckte, men fisk fanns i överflöd på sätt och vis. Varför stannar ni inte och äter er mätta, så mätta som ni aldrig har varit i hela era liv? Galningar! Nej, allt skulle minsann upp dit och sedan över berget. Hur var det nu igen? Om inte berget kommer till Muhammed så får fisken komma till berget...

Plötsligt hörde vi sång på avstånd. Jag lyssnade och lyssnade. Stegen blev till rörelser i öronmusklerna. Man kunde tro att det bara var vinden, men så kom den tillbaka igen. Jag tror att någon stod där uppe och sjöng psalmer för att locka fisken till sig. Det kändes som om mina sista krafter gick åt för att spetsa öronen. Då och då passerade vi gröna dungar av något slags högt gräs. Långa, liksom spetsiga, gröna blad som skymde sikten tillfälligt.

Just när jag trodde att jag inte skulle orka längre stannade hela kolonnen och bärarna satte ned sina bördor vid sidan om stigen. Den var så smal att man bara fick plats med själva fötterna här. Jag förstod att alla hade hört sången och nu var det dags att ta notis om den – göra den till något som alla erkände och var beredda att förhålla sig till. /---/

17/11 2008, diktsamling:

Elva sånger

1.

Svanar som sträcker åt olika håll:
bitar av utskuren furu.

Aldrig jag finner kärestan min
långt bort i galen fura.

2.

Nu brinner ett hjärta förunderligt skönt
och sången har klingat så innerligt grönt.

En sista gång för natten.

3.

Lazarus köper en lax på spett
Och Segnoritan önskar så hett
att allt vore slut och förgånget.

4.

Nu hör jag en ton i raderna här,
lyssna och vänta – hör vad som bär -
kanske jag hittar ett lagom bett?

5.

Elva sånger att skriva i kväll,
inte gör det mig särdeles säll.

Ensam i natten den tysta.

6.

Att locka en ton ur ord och värld.
Det är min lunga och tunga.

Lämna en värld av osalig flärd.
Lyssna och låta det sjunga.

7.

Galdrar gick över godan jord,
redo att gjuta gutars blod.

8.

När solen jagar ett plan i natten,
då ropar vi gärna och högt på katten:

”Vi stackars marionetter.”

9.

När sången surnar
och Oden lutar,

sin kind mot runor
och tecknen slutar.

10.

Vilt är det liv som ingen har levat
små och obetydliga segel vi revat,

här på en orolig sjö.

11.

Nu slutar vår sång

denna gång...

18/11 2008, drama:

Den obegripliga tidsandan

Roller: Grundén (konsumföreståndare i Norberg), Nattportieren

Scenen: Just innanför kassorna på Konsum i Norberg. Grundén har stannat för att tala med Nattportieren som står med en varukorg på armen och väljer halstabletter.

Grundén: Nå, är det till att arbeta ikväll eller är det fridag?

Nattportieren: Ånej, jag ska allt arbeta jag, slita och släpa för brödfödan, om man så får säga.

Grundén: Ja, det kommer man ju inte undan. (kort paus) Så då kan det behövas en ask
tabletter att suga på?

Nattportieren (har fallit i tankar och lyssnar dåligt): Va?

Grundén (tar upp en ask och visar fram den för Nattportieren): Den här ska du ta! Det är det senaste. Tio kronor asken – läkerolen kostar tolv. Det är prisvärt och frugan har testat och säger att de är fina. För halsen. Och goda...

Nattportieren: Jo, jo, säkert är det så. Men jag står just och tror att jag har bestämt mig för kungen av Danmark. Så får det bli: Bättre en fågel i handen än tio i skogen...

Grundén (ser lite förvirrad ut på grund av det illa valda ordspråket): Ja, det går ju an att pröva en annan gång. Det förstås...

/---/

18/11 2008, roman:

/---/ gjorde en helt blind. Man fick gå med en hand framför sig och det var väl ändå förunderligt att hela staden verkade nedsläckt så här? Efter ett tag gick det upp för mig att man inte kunde fortsätta på det här sättet. Om vi fortsatte att gå skulle vi ofelbart gå vilse till slut. /---/

18/11 2008, diktsamling:

1.

Dikterna äter upp varandra från olika håll,
de knaprar i sig varandra och snart återstår

inget.

2.

Men en sparv hittar alltid några smulor –
de är obotliga optimister - och sprätter

energiskt med vingarna. Tanklöst
pickar de i sig smula för smula.

Så omvandlas tonlösheten till

fågelsång. Sparvkvitter.

3.

För att besvärja meningslösheten:

Stava dig igenom orden, bokstav för bokstav,
begrunda hur de är sammansatta. Klyv

orden i oheliga delar bortom grammatikens
stavelser. Skapa nya fonem till och med!

Eller gör så här:

Uttala orden fel, översätt dem till språk
du inte längre kan, eller aldrig har kunnat.

Skriv av – istället för att försöka läsa –
var så tanklös det bara är möjligt.

Var överdrivet noga och samvetsgrann
när de gäller de små, obetydliga orden,

och *ignorera* samtidigt de riktigt stora
och centrala. Försök att intala dig

att detta är ett permanent avsked
från språket.

19/11 2008, drama:

/---/

- När det kommer så där spontant – då tycker jag ofta att det blir dåligt.
- Ja, det är nog riktigt. Och jag vet vad det beror på. Men det vill jag inte berätta för dig.
- Jaså, varför det?
- Därför.

/---/

19/11 2008, roman:

/---/

- Mina drömmar är så komplicerade nuförtiden, sade han och gungade lite bakåt med stolen.

- Hur då komplicerade? svarade hon och det lät åtminstone som om hon började bli lite intresserad.

- Man kan säga så här, började han, att det är små detaljer som jag uppehåller mig vid när jag drömmer och de är så små, så små och ändå ägnar jag mig åt dem med en nit och en samvetsgrannhet som vore absurd – om det hade varit i verkligheten. /---/

19/11 2008, diktsamling:

*

Har du kramat om en staty någon gång?
Det har jag – och det är inte roligt. Man

kunde nog snarare säga: ”hemskt” eller
”obehagligt”, åtminstone. Det är alltid

kallt – mot varm hud eller kropp. Och
man kunde få för sig att det är evighet mot

tid. /---/

*

I söndags såg jag hundratals kråkbön i
en dunge. Var häckar kråkorna, har jag

frågat mig. Nu fick jag allt se – allt på
en gång. /---/

*

Det behöver inte finnas någon tid. Inte
är väl det nödvändigt? Säg att den är en

illusion!

20/11 2008, drama:

Utombordare

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: Båtmässa. Jonas och Mikael står vid Yamahas monter och tittar på motorer.

Jonas: "Minimala emissioner. Maximal glädje."

Mikael: Mmm. "Ööverträffad kraft. Ojämförlig pålitlighet."

Jonas: Jag tycker de är för dyra. Har du träffat på någon som har en begagnad? Jag menar som vill sälja den, i så fall?

Mikael: Det här låter som beskrivningar av mina arbetskamrater... Jag vill hitta en som passar mig innan vi går.

Jonas: Det är kanske en *inombordare* jag ska ha?!

Mikael: Sådana vet jag inget om – bara utombordare för min del. I evigheters evigheter...

20/11 2008, roman:

/---/ nedför backen. Han tänkte på Ylva och hur olikt henne det var att bara ge sig iväg utan ett ord. Det fanns en risk för att det här skulle betyda slutet för deras äktenskap. Det var annars alltid hon som ville prata och formulera alla möjliga alternativ när de inte kom överens. Nu hade hon bara gått sin väg utan att säga något. Hans fick gå här och tänka ensam. Det gick inte så bra faktiskt. Han var ovan.

/---/

20/11 2008, diktsamling:

Dagbok – Ordbok

1.

Jag är sviktlös idag.
Inte lätt eller tung –
bara helt och hållet
sviktlös.

2.

Rättare sagt:
Räfst och rättarting.

3.

Vilken lättnad det ligger
i att falla över i modersmålet
igen! Efter att ha tuggat grus
en längre tid. Som att stupa
i säng efter en hård dag.

4.

Kråksången.

Det fina

i

den, du!

21/11 2008, drama:

Elefanter och giraffer

Roller: Mikael och Jonas

Scenen: I en gråljus källare.

- Nu minns jag plötsligt hur det var när jag såg det här ljuset som barn. Det var lika grått, men du ser ju själv! Det är vackert – som snön i november...

- Ja. Det är vackert. Jag känner mig lite grann som Malin i Saltkråkan faktiskt.

- Det var inte alls så jag menade. Du är dum.

/---/

21/11 2008, roman:

/---/ Vi hade inte tillgång till toalett. Så heter det nu, men det var inte en fras på den tiden.
Ändå kände vi det så: ”Vi hade inte tillgång till toalett” – kanske man kan säga att den frasen
föddes då? /---/

21/11 2008, diktsamling:

Ska man välja? (Känner ni mitt kött nu, hur jag ligger och dallrar på gränsen till en dagbok...)

*

Det snöar. Nej: Det snöar inte. Det faller inte stora flingor trots att det är 4,6 grader Celsius (nej, det är i själva verket minus 14 grader och stjärnklart).

*

Jag gillar verkligen Snoilsky: ”Han sitter och hon står...”

22/11 2008, drama:

/---/

- Vad innebär det femte räknesättet?

- Jag vet inte. Jag vet inte det.

/---/

22/11 2008, roman:

"/---/ med Mozzarella i botten. Jättegott faktiskt." /---/

22/11 2008, diktsamling:

1.

Vad innebär det femte räknesättet? Idag vill inte sanningen krypa fram.

2.

Minus och plus – de hör ihop på något sätt.
Division och multiplikation – likaså.

3.

Det femte räknesättet är annorlunda. Det är en avslutning och en början. Det är en form av matematik som inte har någon motsvarighet.

23/11 2008, drama:

Fordringsägare

Roller: Författaren, Inspektören

Scenen: Ett kontorsrum. Författaren sitter i en fåtölj och Inspektören vid sitt skrivbord. Datorn flimrar hotfullt i bakgrunden.

Författaren: Vad är det vi ska göra nu igen? Jag har inte riktigt...

Inspektören: Nej, du har inte riktigt förstått det. Men nu får det vara nog!

Författaren: Ja, jag antar det. Jag förstår vad du menar.

Inspektören: Nej, jag tror inte det. Hela den här affären har förvandlats till en *indrivningsfråga*.

Författaren: Är det så illa?

Inspektören: Ja, så illa är det. Du får ringa till honom och säga ifrån.

/---/

23/11 2008, roman:

/---/ det bättre. Mycket bättre. Om vi bara hade gjort på ett annat sätt, så hade vi kunnat undvika det här. Det finns faktiskt alltid ett val, även om man inte tänker på det hela tiden.”

/---/

23/11 2008, diktsamling:

Norra Europas öar

1.

De är små organ som ligger där
utspridda över havsvidden. Pulserande
hjärtan som ingen längre kan höra.
Den som lägger örat mot kartan
kan ännu svagt urskilja det tickande ljudet.

2.

Man stryker med handen över den
skrovliga ytan – tänker att:
Här finns livet
som *figur*.

3.

Det talas om storm i kväll,
det väntas oväder över
de norra öarna.

Om den kom, om den verkligen kom
och svepte bort all tång och bråte...

24/11 2008, drama:

Tolvfingerfranska. Ett Konsum-drama

Roller: Bergslagsgubben, Grundén (konsumföreståndare i Norberg), Nattportieren, några gummor, en kassörska

Scenen: Bröddisken söndag eftermiddag på Konsum i Norberg. Nattportieren står och väljer bröd. En gumma kommer och ställer sig bredvid honom. Hon tar upp en limpa ur hyllan.

Gumman: Är den färsk, tro?

Nattportieren (som också har tagit upp en brödpåse i handen): Va?

Gumman: Man måste få veta om den är färsk. Jag äter så lite bröd så det är otroligt.

Nattportieren: Det är knappast färskt. Det är söndag och jag tror inte brödbilen har varit här sedan i fredags. Men det är en gissning.

Gumman: Om det är möjligt ska jag klaga. Jag fick möjligt en gång. Faktiskt.

Nattportieren: Öppna påsen och lukta. Mögel har en o-miss-kännlig lukt. Det luktar kvävning och omänsklighet, om ni frågar mig.

(Grundén kommer vankande)

Grundén: Jo, minsann: Här står ni och väljer ert levebröd (skrattar åt sig själv) Nej, jag skämtar. (till gumman) Den här franskan kan jag rekommendera. Vi har den själva.

Nattportieren: Vadå, har den själva?

Grundén: Jo, jag menar att vi äter den hemma hos mig.

Gumman: Den *här*?

Grundén: Nej, så menade jag inte. Vi brukar köpa det här brödet – den här sortens bröd – min gumma och jag. Det är gott!

Nattportieren: Inget bröd som inte är färskt är gott. Allt är förgängligt och när det är söndag kan man inte förvänta sig färskt bröd här i Norberg. Man kan säga att Norberg inte precis är någon "kranskommun" – om man vill skämta till det.

Gumman (ser förvirrat från den ene till den andre): Nej, vet ni. Jag tror jag ska handla en ny limpa i morgon. Hej då, med er pojkar!

(Gumman stultar iväg och istället kommer Bergslagsgubben och en annan gumma fram runt ett hörn. De har en varuvagn med en liter mjölk i)

Bergslagsgubben: Fan i helvete, flytta på er! Man ser ju fan inte brödjävlnarna för allt löst folk som står här och hänger. I Norberg. (till gumman) Va' ska du ha nu då för helvete?

Gumman: Jaa, jag vet inte. Välj du. Det spelar ingen roll.

Bergslagsgubben: Ta den här! (rycker åt sig ett bröd och försöker läsa på etiketten) "Tolvfingerfranska". Fan vad fint. Den jäveln tar vi.

Grundén (ser förgrymmad ut): Det heter inte så!

Gumman (till Bergslagsgubben): Vad säger han?

Bergslagsgubben: Den jävla föreståndarfan menar att jag inte kan läsa rent. Det ska fan stå här och ta emot. I Norberg...

Gumman (nästan skrikande nu): Den tar vi inte! Jag vill inte ha den!

Grundén: Det där är ett italienskt bröd och det är inget fel på det. Låt inte den där gubbtjyven bestämma åt sig, lilla damen!

Nattportieren: Nej, allt bröd måste säljas om det så är söndag. Åh, vad jag är trött. Godmiddag! (han tar sitt bröd, nickar och går sin väg)

(en kassörska kommer springande fram till Grundén med andan i halsen)

Kassörskan: Grundén! Jag tror det är en gumma som har svimmat vid kassan! Kom genast!

(Grundén och kassörskan hastar iväg)

/---/

24/11 2008, roman:

/---/ Det är nog bäst vi nosar litegrann. Försiktigt, här och där. Såja: Nu känns det redan bättre.” När de hade hämtat alla stolarna ställde de dem mitt på golvet i en stor hög liksom. Sedan blev det bara nosande av alltihopa. Egentligen borde de förstås ha börjat möblera på något vettigt sätt så att allt skulle vara klart till festen. Men det var som om de hade glömt varför de var där. Och inte var det någon feststämning precis! /---/

24/11 2008, diktsamling:

1.

I min barndom fanns

snökristaller de var

inte riktiga de var

en partidesign

Nu är jag långt borta från det politiska skeendet.

Jag ligger djupt under havets botten och vet.

2.

Jag går bredvid den gamla damen

och vet det är inte ens möjligt

att uttala alla orden (– Putin skrattar

åt oss)

3.

Det enorma avståndet mellan

veta och

kunna

25/11 2008, drama:

I parken I

Roller: Mannen ensam

Scenen: Det är en skulpturpark. Visserligen är träden fler än skulpturerna, men de är ändå så pass många att de tycks dominera omgivningen. Det är skymning och sommar. Mannen står på en grusgång med ryggen mot publiken. Efter en stund vänder han sig om och ser ut över salongen. Sedan går han några steg till höger och sätter sig på en bänk. Fortfarande vänd mot publiken. En staty står bakom honom på gräsmattan. Några träd och i fonden fler träd och statyer.

Mannen: Nu stannar jag här en stund. Det finns så mycket att berätta, en kväll som denna! Man kan nästan känna sig som en Diktare, här i parken bland träden och statyerna. /---/

25/11 2008, roman:

/---/ Och med ens kändes det så melankoliskt på något vis. Varför skulle man ha fest när man kan stå i grupp och nosa på det här viset? Det är också en form av gemenskap. Varför skulle vi alltid ha fest? /---/

25/11 2008, diktsamling:

1.

Vi går i vinterstaden. Jag dristar mig mitt
i halkan. Har Pusjkin skrivit något om

vintern? Det är så att snö lysas upp av för-
vandlade stadsljus. Samma ljus och nu är
de vackra.

2.

Det är sommar igen efter alla dessa
svårigheter. Jag sitter ensam och talar

rakt ut i luften. Det är ingen som lyssnar
och just då: Jag tycker *äntligen* att det

finns något att berätta.

3.

Nu är det inte för sent. Det är senare
som det är det.

26/11 2008, drama:

/---/

- Vilken filosofi är giltig i alla lägen, tycker du?

- Jag vet inte om det finns någon sådan. Alls.

26/11 2008, roman:

/---/ innanför dörrarna. Och jag förstod att det här skulle komma att bli en viktig plats. Här kunde jag, om jag ansträngde mig, forma ett liv. Ett riktigt liv fullt av lärdom och kunskap om hur livet var tänkt att levas. /---/

26/11 2008, diktsamling:

1.

Finnandes till. Så kunde man även säga.

2.

Om det blir konkret så kommer vi att se otaliga tegelpannor.

3.

Vad ska vi göra åt detta?

27/11 2008, drama:

/---/

- Och så följde en rad av år då egentligen inte mycket hände. Snipp snapp snut, nu är sagan slut. God natt!

-God natt.

/---/

27/11, roman:

/---/ vidriga. Och det ledde i sin tur till en stark längtan efter någon annan plats där det var mindre oordning och där ljuset inte var så bedrägligt. /---/

27/11 2008, diktsamling:

1.

Vad är det för stämning

Vad är det för tillstånd

man ska få

man ska försättas i

2.

Jag vill inte svara på fler mail.

3.

Jag vill åka till Sibirien igen.

28/11 2008, drama:

(Bob Dylan, övers.)

/---/

- Jag går. Med dig i mitt huvud. Jag känner mig så trött... /---/

28/11 2008, roman:

/---/ nosade vidare och upptäckte gamla stan igen, på ett nytt sätt. Det var snö i luften och ganska kallt. Vimplarna med Sveriges tre kronor vispade fram och tillbaka utanför turistbutikerna. Jag har alltid varit fascinerad över att man kan leva på att sälja helt värdelösa saker till människor från helt andra platser – de som redan betalat massor för att komma just dit. Turism är ett av vår samtids stora, gåtulla fenomen. /---/

28/11 2008, diktsamling:

(ursäkta, men det låter om Bob D.)

1.

Så sålde vi våra hemman...

Jag kan inte förstå hur man kan sköta ett hushåll så illa att det slutar att fungera.

När det inte finns fler bananer att förslösa på otillbörligt sätt, då kan det verka märkligt att man söker ett nytt jobb.

Och så finner man fram till en ny sorts visdom i alla tider.

2.

Bland de blinda förekommer ingen sorg i egentlig mening, så nu kan ni komma hit och fara med oss i alla tider...

Bli kvar här och rör ingenting! I natt finns det bara en enda liten lustig varelse som är vaken.

Och så kan kanterna vässas i nya former.

3.

Landa ibland i ett annat land där solen inte har lika hög status som hemma hos oss.

(Kan någon begripa vad jag ska göra för att få tänka ifred...)

29/11 2008, drama:

Har vi glömt Afrika?

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: Jonas och Mikael står på Avenyn i Göteborg. Det blåser kallt och det är lite snö i luften.

Jonas: Jag tänkte att vi kanske kunde gå på Universeum. Vad säger du om det?

Mikael: Ja, det kan vi väl göra. Jag var visserligen där med några släktingar förra helgen, men låt gå. Jag tror att vi åtminstone kan hålla värmen bättre där än här...

Jonas: Så sant. Låt oss gå! Jag tror att vi är på väg in i en tid när de geopolitiska förskjutningarna är ovanligt starka.

Mikael: Va?

Jonas: Jo, jag har en teori som går ut på att vi håller på att lämna Afrika på flera sätt. Nu är vi till exempel så vana vid att försvara pandorna. Och var bor de?! Jo, i Asien.

Mikael: Jag fattar ingenting. Giraffer och elefanter är väl ändå det som engagerar de flesta svenskar fortfarande?

Jonas: Fan tro't. Nu är det pandor och andra asiater som gäller...

/---/

29/11 2008, roman:

/---/ gå och lägga sig. Det var dags för det, tyckte alla andra. Men man kan ju inte tvinga någon. Plötsligt dök minnet av prästen som höll auktion upp. Och barnen som undrade om det verkligen var okej att en präst fungerade som auktionsutropare. Ja, vadå? /---/

29/11 2008, diktsamling:

1.

Bra att ha i snöyran
är ett lån till hyran.

2.

Gå och välj en egen,
sa en svårt förtegen.

3.

Nu ska alla sova sött,
jag åtminstone, är trött....

30/11 2008, drama:

Scenen vid landsvägen

Roller: Berättarrösten

Scenen: Det skymmer vid vägkanten. De höga träden på andra sidan vägen ser ut som svartgröna jättebollor under himlen. Gråa moln glider förbi. En vagn kommer längs vägen (från vänster). En man står med ryggen mot salongen, hitom vägen. Han står stilla och tittar bort mot vagnen som närmar sig.

Berättarrösten: Såja. Nu är vi här igen och kan se hur vagnen rullar framåt. Snart kommer den att stanna och scenen blir förvillande lik en målning. Bara hästarna som skrapar med hovarna i väggruset ibland. Vad är det som händer? Till synes ingenting, men vad tänker han på där han står och ser bort mot vagnen? Han tänker nog på svanarna – deras vithet i luften när de sträcker – bort. /---/

30/11 2008, roman:

"/---/ så noga!" tänkte han och skakade på huvudet. En gång till skakade han på huvudet. "Det får vara nog någon gång bara. Så är det." /---/

30/11 2008, diktsamling:

1.

Hjärtat har börjat fladdra igen. Och
det är ett säkert tecken.

2.

Vad är viltbrådet för jägaren denna natt?
Vem kryper fram i gräset?

3.

Det är inuti målningen! Och
där tar det slut.